

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **J.V.**, proti žalované **Univerzitě Palackého v Olomouci**, se sídlem v Olomouci, Křížkovského 8, o přezkoumání rozhodnutí rektora žalované ze dne 10.11.2011 č.j. 4419/2011-R, ve věci ukončení studia,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2011 č.j. 4419/2011-R, kterým rektor žalované nevyhověl žádosti žalobce

o přezkoumání rozhodnutí děkanky právnické fakulty žalované o ukončení studia žalobce v prezenční formě magisterského studijního programu *Právo a právní věda* M6805, oboru *Právo* 6805T003 č.j. 8720 a rozhodnutí děkanky o ukončení studia ze dne 1.8.2011 č.j. 3595/7940-2011 potvrdil.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí, kterou spatřuje v tvrzení, že mu bylo oznámení o pokračování v řízení o ukončení jeho studia oznámeno dne 1.8.2011, tedy stejného dne, kdy bylo vyhotoveno meritorní rozhodnutí o ukončení studia a současně ve tvrzení, že mu mělo být oznámení o pokračování řízení doručeno dne 18.7.2011. Žalobce vyjádřil nesouhlas s názorem žalované, že se jednalo o písařskou chybu.
- 2) Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu neúplnosti odůvodnění, kterou žalobce spatřuje v tom, že zde nejsou uvedeny úkony, které žalobce prostřednictvím svého zástupce vykonal v průběhu řízení o ukončení žalobcova studia před vydáním meritorního rozhodnutí, a to žádost o přerušení řízení o ukončení studia do doby nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18.2.2011 č.j. 22A 207/2010-14. Žalobce nesouhlasí s vyjádřením žalované, že žádost o přerušení řízení o ukončení studia nelze považovat za vyjádření účastníka řízení a děkanka ji správně vyřídila samostatným přípisem ze dne 25.7.2011 č.j. UP-1680/7940-2011. Současně poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.4.2011 sp. zn. 22A 34/2011, v němž krajský soud tehdejší žalobcovu žádost o přerušení řízení o ukončení studia za vyjádření účastníka řízení považoval.
- 3) Obsolentní účinky rozhodnutí správního orgánu I. stupně vzhledem k opětovnému přijetí žalobce ke studiu spatřuje žalobce ve skutečnosti, že děkanka ještě dříve, než bylo oznámení o pokračování řízení o ukončení žalobcova studia vyhotoveno, rozhodla o jeho znovupřijetí ke studiu na právnickou fakultu (rozhodnutí děkanky ze dne 29.6.2011 č.j. 686975). Jelikož až po vydání rozhodnutí o přijetí žalobce ke studiu bylo vydáno napadené rozhodnutí o ukončení žalobcova studia, je nutno tuto situaci vyhodnotit tak, že žalobce nepřestal být studentem právnické fakulty. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že jeho studium na právnické fakultě po přijetí na základě úspěšných přijímacích zkoušek je odlišným právním stavem oproti stávajícímu studiu. Žalobce již ve své žádosti o přezkoumání poukázal na skutečnost, že právnická fakulta mu neumožnila zápis ke studiu na základě rozhodnutí o opětovném přijetí, a to s odůvodněním (poskytnutým vedoucí studijního oddělení při ústním jednání s žalobcem), že není ukončeno řízení o ukončení studia. Žalovaná se s námitkou žalobce, že mu nebyl umožněn zápis ke studiu na právnické fakultě, nevypořádala.
- 4) Žalovaná se nevypořádala s žalobcovou námitkou nepřiměřené tvrdosti spočívající v tom, že byl nedůvodně zkrácen na svých právech, když meritorní rozhodnutí bylo vydáno po nabytí účinnosti nového Studijního a zkušebního řádu (dále jen nový SZŘ) a žalovaná přitom podle tohoto interního předpisu nepostupovala. Žalobce tak nemohl využít nového procesního oprávnění studentů ve smyslu čl. 53 nového SZŘ upravujícího výjimečné prominutí povinností studenta. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala tak, že ji označila za nedůvodnou s tím, že děkanka postupovala v souladu se zákonem a vnitřními předpisy školy, tj. podle starého SZŘ, když takový postup prikazuje čl. 55 odst. 1 nového SZŘ. Žalobce toto odůvodnění nepovažuje za vypořádání jeho námitky o nepřiměřené tvrdosti postupu. V další části tohoto žalobního bodu žalobce porovnával institut výjimky v postupu podle starého SZŘ (čl. 41) a institut výjimečného prominutí dle čl. 53 nového SZŘ a dospěl k závěru, že tyto instituty vůbec nelze srovnávat, když nová úprava

představuje mnohem širší možnost obrany studentů ve výjimečných případech. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že tyto instituty jsou srovnatelné.

- 5) Došlo k porušení čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) tím, že právo žalobce na studium (zápis do 1. ročníku) bylo podmiňováno vzdáním se práva na obranu proti rozhodnutí správního orgánu (rozhodnutí o ukončení studia). Současně byl žalobce zkrácen na právu na vysokoškolské vzdělání dle § 33 odst. 2 Listiny.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že je zcela nespornou skutečností, že žalobce nesplnil svou povinnost složit státní zkoušku ve dvou bezprostředně po sobě následujících akademických rocích po akademickém roce, v němž splnil podmínky pro vykonání státní zkoušky, a proto děkanka právnické fakulty v souladu s platným SZŘ rozhodla o ukončení žalobcova studia. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaná setrvala na svém názoru, že uvedené datum oznámení o pokračování v řízení o ukončení studia bylo nesprávné a stalo se tak v důsledku písařské chyby. Tato skutečnost je sice politováníhodná, ale nic nemění na tom, že oznámení bylo vyhotoveno 1.7.2011 a doručeno žalobci dne 18.7.2011. Žalobce tedy nebyl zkrácen na svých procesních právech. K druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že rozhodnutí děkanky o ukončení studia považuje za úplné a žalovaná sama se vyjádřila ke všem úkonům, které žalobce učinil v rámci řízení o ukončení studia. Žalovaná trvá na svém názoru, že žádost o přerušování řízení o ukončení studia není vyjádřením se ve věci samé, proto také byla tato žádost posouzena samostatně a takto o ní bylo rozhodnuto. Žalobce ani v tomto případě nebyl nijak zkrácen na svých právech. K žalobnímu bodu č. 3) žalovaná uvedla, že řízení o ukončení studia je řízení odlišným a zcela nezávislým na přijímacím řízení, v jehož rámci je vydáváno rozhodnutí o přijetí ke studiu. V důsledku vydání rozhodnutí o přijetí ke studiu, které předcházelo rozhodnutí o ukončení studia, se nemohlo stát rozhodnutí o ukončení studia obsolentním. Žalovaná zdůraznila, že přijímací řízení či rozhodnutí o přijetí ke studiu není předmětem přezkumu v této posuzované věci. Pokud jde o čtvrtý žalobní bod, podle žalované napadené rozhodnutí není ve vztahu k žalobci nepřiměřeně tvrdé, jak žalobce tvrdí, neboť je nepochybné, že žalobce nesplnil povinnosti stanovené SZŘ, které jsou závazné a totožné pro všechny studenty žalované, stejně jako i důsledky nesplnění těchto studijních povinností, tj. ukončení studia. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že byl zkrácen na svém právu na vysokoškolské vzdělání, které je zakotveno v čl. 33 odst. 2 Listiny, neboť toto ustanovení zaručuje právo na vzdělání ve smyslu práva na přístup ke vzdělání, nikoliv ve smyslu práva na úspěšné absolvování studia. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 22.7.2010 č.j. 9 As 24/2010. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Podáním ze dne 10.12.2013 doručeným krajskému soudu dne 11.12.2013 žalobce doplnil podanou žalobu v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 9.10.2013 č.j. 1 As 52/2012-114 vydaný v související žalobcově věci, kterou žalobce brojil proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19.1.2012 č.j. 22A 4/2012-24, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí rektora žalované, jímž nebyla žalobci udělena výjimka podle SZŘ spočívající v prominutí nevykonání státní závěrečné zkoušky v určené lhůtě. Shora označeným rozsudkem NSS žalobcovu kasační stížnost zamítl, když rozhodnutí o výjimce není rozhodnutím podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.). Dále NSS vyslovil, že rozhodnutí o výjimce je z materiálního hlediska

podkladovým rozhodnutím, které je přezkoumatelné soudem až v řízení o žalobě proti rozhodnutí o ukončení studia za podmínky, že studium bylo ukončeno z důvodu, který věcně souvisí s předmětem rozhodnutí o výjimce. Na základě uvedeného žalobce tímto podáním doplnil žalobu o žalobní body z žaloby proti rozhodnutí o neudělení výjimky, přičemž uvedl doslovně všechny žalobní body v ní obsažené.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 13.7.2010 žádost o prodloužení termínu ke složení státních závěrečných zkoušek a ustanovení nového termínu k odevzdání a obhajobě diplomové práce. Tato výjimka mu rozhodnutím rektora žalované ze dne 26.8.2010 č.j. 1842/2010-R nebyla povolena. Oznámením ze dne 2.9.2010 bylo žalobci sděleno zahájení řízení o ukončení studia. Rozhodnutí o ukončení studia vydala děkanka právnické fakulty dne 22.9.2010 pod č.j. STU/Bře/2010, žalobci bylo doručeno dne 7.10.2010. Dne 23.9.2010 podal žalobce žádost o přezkoumání rozhodnutí o výjimce ze dne 26.8.2010 a současně podal žádost o přerušení řízení o ukončení studia, a to do rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí o výjimce. Rozhodnutím ze dne 6.12.2010 č.j. 2756/2010-R rozhodl rektor žalované o žádosti o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia tak, že jí nevyhověl a rozhodnutí děkanky o ukončení studia ze dne 22.9.2010 potvrdil. Dne 16.12.2010 pod č.j. 2623/2010-E vydal rektor žalované rozhodnutí o opětovné žádosti o přezkoumání rozhodnutí ze dne 26.8.2010 ve věci žádosti o udělení výjimky, a to tak že jí nevyhověl. Rozhodnutí rektora žalované ze dne 6.12.2010 č.j. 2756/2010-R a rozhodnutí děkanky ze dne 22.9.2010 č.j. STU/Bře/2010 ve věci ukončení studia žalobce byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.4.2011 č.j. 22A 34/2011-29, který nabyl právní moci dne 27.6.2011. Oznámením ze dne 1.7.2011 č.j. UP-1680/7940/2011 bylo žalobci sděleno pokračování v řízení o ukončení jeho studia. Oznámení mu bylo doručeno prostřednictvím zmocněnkyně M. V. dne 18.7.2011. Dne 1.8.2011 pod č.j. 3595/7940/2011 rozhodla děkanka o ukončení studia žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím rektora žalované. Vydání napadeného rozhodnutí předcházela žádost o výjimečné prominutí povinností studenta ze dne 19.10.2011 podaná ve smyslu ustanovení čl. 53 nového SZŘ. Žádost byla doplněna podáním žalobce doručeným dne 20.10.2011. O žádosti o udělení výjimky bylo rozhodnuto rozhodnutím rektora žalované ze dne 8.11.2011 č.j. 4533/2011-R tak, že jí nebylo vyhověno.

První žalobní bod krajský soud neshledal důvodným a zcela se ztotožňuje se závěrem žalované, že nesprávné uvedení data oznámení o pokračování v řízení o ukončení studia dnem 1.8.2011 místo správného data 1.7.2011 bylo písařskou chybou, která nemohla mít žádný vliv na zákonnost či přezkoumatelnost prvostupňového jakož i napadeného rozhodnutí. Krajský soud má obsahem správního spisu za prokázané, že oznámení o pokračování v řízení o ukončení studia žalobce má datum 1.7.2011, čemuž mj. logicky nasvědčuje také

skutečnost, že písemné vyhotovení tohoto oznámení bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho zmocněnkyně dne 18.7.2011.

Rovněž druhý žalobní bod krajský soud důvodným neshledal, neboť žalobcem zmiňovaná žádost o přerušení řízení o ukončení studia ze dne 21.7.2011 doručená žalované dne 22.7.2011 obsahovala toliko samotnou žádost odůvodněnou probíhajícím kasačním řízením u NSS v souvislosti s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18.2.2011 č.j. 22A 207/2010-14, jímž byla odmítnuta žaloba žalobce o přezkoumání oznámení rektora žalované ze dne 22.10.2010 č.j. 2183/2010-R ve věci udělení výjimky z postupu dle studijního a zkušebního řádu (žádost žalobce o udělení výjimky – prodloužení lhůty určené ke splnění státních závěrečných zkoušek a stanovení nového termínu k odevzdání a obhajobě diplomové práce). Jiná tvrzení vztahující se k meritu věci, tj. k řízení o ukončení studia, tato žádost neobsahovala. Ani krajský soud proto shodně jako správní orgány obou stupňů neshledal důvody, pro které by měl mít popis tohoto úkonu žalobce své místo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když obsahově nelze žalobcem označenou žádost považovat za vyjádření účastníka řízení ve věci samé. Obsahem správního spisu je prokázáno, že děkanka na tuto žádost žalobce reagovala sdělením ze dne 25.7.2011 č.j. STU/3047/2011/Gött, v němž informovala zástupce žalobce, že neshledala relevantní důvody pro přerušení řízení o ukončení studia a oznámila jeho pokračování. Žalobcův odkaz na rozsudek krajského soudu ze dne 29.4.2011 sp. zn. 22A 34/2011, v němž podle žalobcova tvrzení měl krajský soud tehdejší žalobcovu žádost o přerušení řízení o ukončení studia považovat za vyjádření účastníka řízení, považuje krajský soud za zcela nepřipadný, neboť v uvedeném rozsudku pojednával o žádosti o přerušení řízení o ukončení studia, kterou podal žalobce dne 23.9.2009 ve zcela jiných souvislostech, když meritorní rozhodnutí ve věci žalobcova ukončení studia bylo vydáno dříve, než žalobci doběhla procesní lhůta k vyjádření se k řízení.

Ani třetí žalobní bod krajský soud důvodným neshledal, když se neztotožňuje s názorem žalobce o obsolentních účincích rozhodnutí děkanky jako správního orgánu I. stupně vzhledem ke skutečnosti, že dříve, než bylo toto rozhodnutí vydáno (dne 1.8.2011), vydala rozhodnutí, jímž přijala žalobce ke studiu na právnickou fakultu v důsledku jeho úspěšného složení přijímacích zkoušek (dne 29.6.2011). Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalované, že se jedná o dvě odlišná řízení, tj. řízení o ukončení studia a řízení přijímací, jež jsou na sobě zcela nezávislá. Každé z nich vychází z jiných právních skutečností a důvodů, pro které je vydáváno. V případě řízení o ukončení studia jde o důsledek zásadního porušení studijních povinností, v případě přijetí ke studiu jde o důsledek úspěšného zvládnutí přijímacích zkoušek. Proto rozhodnutí o přijetí žalobce ke studiu na právnickou fakultu ze dne 29.6.2011 nemohlo mít žádný skutkový ani právní vliv na průběh řízení o ukončení studia a meritorní rozhodnutí vydané v tomto řízení. Krajský soud rovněž nesouhlasí s názorem žalobce, že danou situaci je nutno vyhodnotit tak, že žalobce nepřestal být studentem právnické fakulty. Přijetí ke studiu je pouze prvním krokem k tomu, aby se uchazeč stal studentem žalované. Ze studijního a zkušebního řádu platného ke dni 29.6.2011 plyne, že studentem žalované se stává uchazeč o studium dnem zápisu do studia (čl. 6 bod 1 SZŘ). Pouhým rozhodnutím o přijetí ke studiu bez toho, aby došlo k zápisu ke studiu v některém ze studijních programů, ani úspěšný uchazeč o studium nemůže získat statut

studenta žalované. Skutečnost, že žalovaná se nevypořádala s námitkou žalobce, že mu nebyl umožněn zápis ke studiu na právnické fakultě na základě opětovného přijetí s odůvodněním, že není ukončeno řízení o ukončení studia, rovněž není skutečností, jež by způsobovala nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť jak by již bylo shora uvedeno, přijímací řízení je řízením zcela odlišným od řízení o ukončení studia a skutečnosti, které zde žalobce předesídl, nemají na meritum věci, tj. k důvodům, pro které přistoupily správní orgány žalované k rozhodnutí o ukončení studia žalobce, žádný faktický ani právní dopad. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že důvodem řízení o ukončení studia žalobce je nesplnění jeho povinností složit státní závěrečnou zkoušku ve lhůtě stanovené SZŘ. Uvedené žalobní tvrzení však toto jednoznačné meritum věci nesleduje.

Čtvrtý žalobní bod krajský soud rovněž důvodným neshledal. Pokud žalobce namítá, že mu mělo být ze strany žalované umožněno využít nového procesního oprávnění studentů ve smyslu ust. čl. 53 nového SZŘ upravujícího výjimečné prominutí povinnosti studenta a že byl zkrácen na svých právech, když rozhodnutí bylo vydáno podle starého SZŘ, je toto žalobní tvrzení zcela v rozporu s právní úpravou obsaženou v novém SZŘ, který nabyl účinnosti dne 1.9.2011. V čl. 55 bod 1 tohoto SZŘ je stanoveno, že *řízení o právech a povinnostech studentů, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto řádu, se dokončí podle dosavadního předpisu (studijní a zkušební řád ÚP ze dne 14.4.2005)*. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že řízení o ukončení studia žalobce bylo zahájeno oznámením o zahájení tohoto řízení ze dne 2.9.2010, které bylo žalobci doručeno dne 16.9.2010. Jedná se tedy jednoznačně o řízení, které bylo zahájeno za účinnosti starého SZŘ, a proto nemohlo být postupováno jinak, než podle tohoto vnitřního předpisu žalované. Ze stejného důvodu byl pak zcela nedůvodný požadavek žalobce, aby mohl využít nového procesního institutu upravujícího výjimečné prominutí povinností studenta dle čl. 53 nového SZŘ. Na základě uvedeného pak považuje krajský soud za bezpředmětné jakékoliv srovnávání institutu výjimky podle ust. čl. 41 starého SZŘ a institutu výjimečného prominutí povinností studenta podle čl. 53 nového SZŘ a tímto způsobem dovozovat nepřiměřenou tvrdost postupu vůči žalobci.

Důvodností žalobního bodu č. 5) se krajský soud nezabýval, neboť je zde namítáno porušení práva žalobce na studium v důsledku toho, že dle žalobního tvrzení bylo žalobcovo přijetí ke studiu, resp. zápis do 1. ročníku studia podmiňováno vzdáním se práva na obranu proti rozhodnutí v posuzované věci, tj. rozhodnutí o ukončení studia. Toto žalobní tvrzení jde zcela mimo rámec předmětu tohoto řízení, jímž je přezkum zákonnosti rozhodnutí rektora žalované ve věci ukončení studia. Pokud jde o žalobcovo tvrzení, že byl zkrácen postupem správních orgánů obou stupňů na právu na vysokoškolské vzdělání, které mu zaručuje ust. čl. 33 odst. 2 Listiny, krajský soud toto tvrzení opodstatněným neshledal, neboť shodně s žalovanou má za to, že označený článek Listiny je nutno vnímat jako právo k přístupu ke vzdělání. Takové právo nebylo postupem správních orgánů žalované v posuzované věci žalobci upřeno. Právo vyplývající z čl. 33 Listiny nelze vnímat tak, že v sobě zahrnuje i právo na úspěšné absolvování studia, jak správně uvedla žalovaná. Žalobcův výklad tohoto ustanovení je nutno označit za nepřipustně extenzivní.

V doplnění žaloby podáním ze dne 10.12.2013 doručeným krajskému soudu dne 11.12.2013 žalobce brojí proti rozhodnutí rektora žalované o neudělení výjimky podle SZŘ ze dne 8.11.2011 č.j. 4533/2011-R, o níž žalobce požádal žádostí ze dne 19.10.2011. Svě dodatečné doplnění žaloby žalobce odůvodnil rozsudkem NSS ze dne 9.10.2013 č.j. 1 As 52/2012-114 v související žalobcově věci, kdy tímto rozsudkem byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19.1.2012 č.j. 22A 4/2012-24, jímž byla odmítnuta žaloba žalobce proti žalované ve věci přezkumu právě tohoto rozhodnutí rektora žalované o neudělení výjimky ze dne 8.11.2011. NSS v označeném rozsudku vyslovil názor, že soudní přezkum rozhodnutí o výjimce je umožněn až v rámci konečného rozhodnutí ve věci samé (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud se především zabýval otázkou, zda je toto doplnění žaloby procesně přípustné, a to s ohledem na zákonnou úpravu lhůty k podání žaloby ve správním soudnictví dle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. a s přihlédnutím k ust. § 72 odst. 4 s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že doplnění žaloby žalobcem po lhůtě stanovené § 72 odst. 1 s.ř.s. lze v posuzované věci připustit, a to s ohledem na shora uvedený závěr NSS vyslovený v rozsudku ze dne 9.10.2013 č.j. 1 As 52/2012-114, v němž nad rámec dřívějších rozhodnutí zdejšího soudu i NSS v otázce přezkumu rozhodnutí o výjimce v právní věci téhož žalobce (usnesení zdejšího soudu ze dne 18.2.2011 sp. zn. 22A 207/2010, rozsudek NSS ze dne 15.12.2011 č.j. 9 As 66/2011-62, usnesení zdejšího soudu ze dne 19.1.2012 sp. zn. 22A 4/2012) bylo nově vymezeno, že rozhodnutí o výjimce je z materiálního hlediska podkladovým rozhodnutím, které je přezkoumatelné až v řízení o žalobě proti rozhodnutí o ukončení studia. Krajský soud má za to, že odmítnutí doplnění žaloby pro opožděnost by za této situace představovalo porušení práva žalobce na soudní ochranu.

Žalobce v doplnění žaloby uplatnil doslovně všechny žalobní body obsažené v předchozí žalobě proti rozhodnutí o neudělení výjimky:

- 1) O žádosti žalobce proti udělení výjimky bylo rozhodnuto nepříslušným správním orgánem, když podle čl. 53 nového SZŘ měla o žalobcově žádosti rozhodnout děkanka a nikoliv rektor žalované.
- 2) Rozhodnutí o žádosti bylo doručeno osobě odlišné od žalobce, která žalobci umožnila seznámit se s obsahem napadeného rozhodnutí. Doručení rozhodnutí žalobci však absentuje.
- 3) Rektor žalované neposoudil obsah všech lékařských zpráv, jež byly součástí správního spisu, ačkoliv žalobce tyto důkazy na podporu svých tvrzení označil.
- 4) Lékařskou zprávu ze dne 18.10.2011 rektor žalované posoudil chybně.
- 5) Žalovanou byla desinterpretována žalobcova tvrzení uvedená v žádosti.
- 6) Absence výzvy žalované, aby žalobce doplnil důkazy prokazující jeho tvrzení.
- 7) Nepřiměřená tvrdost napadeného rozhodnutí a formalistický přístup žalované.

První žalobní bod namítající nepříslušnost rektora žalované k rozhodnutí o žádosti o výjimku podané podle čl. 53 nového SZŘ krajský soud neshledal důvodným. Jak již uvedl

shora, čl. 55 bod 1 nového SZŘ jednoznačně a bezvýjimečně upravuje přechodná ustanovení vztahující se k řízení o právech a povinnostech studentů, která byla zahájena za účinnosti starého SZŘ, ale do doby účinnosti nového SZŘ nebyla pravomocně skončena. Mezi tato řízení, na něž dopadá čl. 55 bod 1 nového SZŘ, lze s určitostí zařadit také případ žalobce. Pokud by tomu tak nebylo a řízení o výjimce nebylo součástí řízení o ukončení studia, ale jakýmsi zcela samostatným řízením mimo jeho rámec, jak se snaží naznačit žalobce v tomto žalobním bodě, nemohlo by splňovat předpoklad materiálního hlediska ve smyslu rozsudku NSS ze dne 9.10.2013 č.j. 1 As 52/2012-114, neboť by nebylo podkladovým rozhodnutím v posuzované věci. Žalobce se může domáhat přezkumu rozhodnutí o výjimce pouze, pokud toto rozhodnutí procesně a věcně souvisí s rozhodnutím v meritu věci. Pokud je rozhodnutí o výjimce vydáno na základě žádosti, která byla podána již poté, co bylo zahájeno řízení o ukončení studia pro nesplnění povinností stanovených SZŘ, nemůže mít rozhodnutí o výjimce jinou povahu, než související s ukončením studia. Žalovaná tedy postupovala zcela správně, když v souladu s čl. 55 bod 1 nového SZŘ posoudila žádost žalobce podanou dle čl. 53 nového SZŘ jako žádost o výjimku ve smyslu čl. 41 starého SZŘ. Dle tohoto čl. 41 starého SZŘ *výjimky v postupu podle tohoto SZŘ povoluje rektor nebo se souhlasem rektora děkan*. Skutečnost, že rozhodnutí o výjimce vydal rektor žalované, je tedy zcela v souladu s tímto ustanovením a lze uzavřít, že rozhodnutí vydal správný orgán k tomu příslušný. Pro úplnost krajský soud na tomto místě poznamenává, že pokud by bylo rozhodováno podle čl. 53 nového SZŘ, musela by být žádost žalobce podle čl. 53 odst. 2 nového SZŘ odmítnuta jako opožděná, když byla podána až poté, co bylo v meritu věci vydáno prvostupňové rozhodnutí.

Žalobcovo tvrzení (2. žalobní bod), že rozhodnutí o výjimce mu nebylo doručeno, když bylo doručeno JUDr. P. S., Ph.D., který však nebyl zmocněn k zastupování žalobce v řízení, považuje krajský soud za irelevantní. Z obsahu správního spisu je sice zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo skutečně doručeno JUDr. P. S., Ph.D., nicméně žalobce v žalobě sám uvádí, že se s obsahem tohoto rozhodnutí seznámil. Nedoručení rozhodnutí žalobci je sice vadou řízení, avšak ne takového charakteru, že by způsobovala nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost rozhodnutí o výjimce. Žalobce se s obsahem rozhodnutí fakticky seznámil, jak výslovně uvádí, takže jeho práva nebyla vadným postupem žalované nijak krácena. Při této úvaze vycházel krajský soud z ustálené judikatury správních soudů k této právní otázce. Lze zmínit např. rozsudek NSS ze dne 6.3.2009 č.j. 1 Afs 148/2008-73, podle kterého *„Je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamena, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostane do rukou adresáta“*.

K žalobnímu bodu 3) a 4) žalobce namítl, že nebyly žalovanou posouzeny všechny lékařské zprávy, které jsou součástí jeho správního spisu a ta, která byla posouzena, byla posouzena chybně. Z obsahu správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce svou žádost o výjimečné prominutí povinností studenta ze dne 19.10.2011 doložil lékařskou zprávou doc. MUDr. L. S., CSc. ze dne 18.10.2011, z níž se podává, že žalobce je sledován v ambulanci lékařky *pro zdravotní potíže, které vedly k výraznému zhoršení psychické a fyzické kondice v průběhu studia, zejména v posledních letech. V důsledku psychosomatické*

poruchy, která byla provázena nápadnou podvábou a oslabením celkového fungování, nebyl schopen adekvátně zvládat studijní zátěž. Po zahájení léčby a v důsledku podávání medikamentů se stav výrazně zlepšil, což zpětně potvrzuje správnost diagnostického závěru (dysthymie) a zvoleného způsobu léčby. Jedná se o poruchu s dlouhodobějším průběhem, proto předpokládáme, že bude nadále v naší ambulantní léčbě, dokud to bude stav vyžadovat. V žádosti pak žalobce uvedl, že skutečnost, že dříve a včas nepožádal o přerušování svého studia, byla způsobena právě touto nemocí, kdy byl uzavřen do sebe, psychicky i fyzicky vyčerpaný a nebyl schopen plně dohlédnout všech důsledků, které nastaly. Dále uvedl, že až jmenovaná lékařka jej přesvědčila, že jeho potíže jsou psychogenního původu a bude je možné eliminovat antidepresivy. Rovněž uvedl, že se s lékařkou nějakou chvíli přel ohledně příčin svých potíží. Upřesnil, že k návštěvě lékařky jej přesvědčila až rodinná známá, která si již delší dobu všímala jeho psychické skleslosti. On sám se nedomníval, že jeho potíže mohou mít příčinu v duševním onemocnění. Žalobce v žádosti zmínil rovněž lékařskou zprávu přiloženou k jeho předchozí žádosti ze dne 13.7.2010. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žádostí ze dne 13.7.2010 žalobce požádal o prodloužení lhůty určené ke složení státních závěrečných zkoušek a stanovení nového termínu kodevzdání a obhajobě diplomové práce ze zdravotních důvodů, aniž by sám cokoliv bližšího uvedl. K této žádosti doložil lékařské vyjádření ze dne 11.6.2010 téže lékařky, v němž je uvedeno, že žalobce je sledován v její ambulanci pro zdravotní potíže, které vedly k výraznému zhoršení psychické a fyzické kondice v posledních dvou letech. V důsledku psychosomatické poruchy, která byla provázena nápadnou podvábou a oslabením celkového fungování, nebyl schopen adekvátně zvládat studijní zátěž. V souvislosti s výše uvedeným žádám o laskavé zohlednění zdravotních problémů jmenovaného při rozhodování o prodloužení doby nutné k vykonání státní závěrečné zkoušky. Obsahem správního spisu je rovněž lékařská zpráva ze dne 27.8.2010, která byla přílohou žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí rektora žalované ze dne 26.8.2010 č.j. 1842/2010-R, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení výjimky ze dne 13.7.2010. Nicméně na tuto zprávu není žalobcem v žádosti o výjimku ze dne 19.10.2011 odkazováno. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela z aktuální zprávy, která byla k žádosti přiložena, tj. ze zprávy z 18.10.2011 a vyhodnotila ji jako obecnou, nevypovídající nic bližšího o povaze ani době trvání duševních potíží žalobce. Obsahově jsou obě lékařské zprávy, tj. zpráva ze dne 18.10.2011 i zpráva ze dne 11.6.2010, téměř shodné, proto krajský soud neshledává zásadní pochybení žalované v tom, že v napadeném rozhodnutí je zmiňována pouze aktuální zpráva ze dne 18.10.2011. Jinou lékařskou zprávu žalobce ve své žádosti ze dne 19.10.2011 nezmiňuje. Krajský soud dospěl k závěru, že vyhodnocení lékařské zprávy žalovanou zcela odpovídá obsahu této zprávy, který je veden ve zcela formální rovině, aniž by byla tvrzená porucha žalobce specifikována natolik, že by bylo možno objektivně posoudit její dopad na faktické chování žalobce, zejména pokud jde o důvody absence jeho realistického přístupu nejen k plnění studijních povinností, ale především k přijetí opatření, která by mu umožnila po odeznění zdravotních potíží studium úspěšně dokončit. Tyto žalobní body proto krajský soud rovněž neshledal důvodnými.

Vyslovené závěry k žalobním bodům 3) a 4) platí také pro žalobní bod 5), v němž žalobce namítá, že jeho tvrzení uvedená v žádosti o výjimku byla žalovanou desinterpretována. Žalobce v tomto žalobním bodě detailně popisuje skutkový stav vedoucí

k jeho rozhodnutí vyhledat odbornou lékařskou pomoc, přičemž zdůrazňuje, že se jednalo o dlouhodobější proces a on zpočátku o správnosti vyhledání odborné péče nebyl přesvědčen. Desinterpretaci žalovanou pak spatřuje ve zlehčení této popisované situace. Podle názoru krajského soudu způsob, jakým žalobce dospěl k rozhodnutí vyhledat odbornou lékařskou péči, je pro posouzení důvodnosti jeho žádosti v zásadě nepodstatným. Mají-li být důvodem žádosti o výjimku, tj. důvodem hodným zvláštního zřetele, jak opakovaně žalobce zdůrazňuje, jeho zdravotní stav, je rozhodující především charakter onemocnění a jeho vliv na chování jedince, jenž o výjimku z takového důvodu žádá. Subjektivní líčení procesu uvědomění si stavu onemocnění a rozhodnutí léčit se mohou být pouze skutkovým dokreslením situace, ale nemohou mít zásadní vypovídací hodnotu. V interpretaci těchto tvrzení žalobce učiněné žalovanou v napadeném rozhodnutí proto nespátřuje krajský soud žádnou desinterpretaci žalobcových tvrzení, ale pouze jejich zobecnění odpovídající významu, jaký pro věc samu měly.

Další žalobní bod, v němž žalobce namítá absenci výzvy k doplnění důkazů ze strany žalované, považuje krajský soud za zcela nepřípadný, a to s ohledem na charakter řízení samotného, v němž je žalobce v pozici studenta, který se domáhá udělení výjimky z povinností stanovených vnitřním předpisem žalované. V řízení o udělení výjimky žalobce nemá subjektivní veřejné právo na její udělení a jeho žádosti nemusí být žalovanou vyhověno. Je to proto žalobce, který nese při uplatnění žádosti o povolení výjimky důkazní břemeno a postup správního orgánu bude v takovém řízení vždy odvislý od tvrzení žadatele a jím nabídnutých důkazů. V tomto typu řízení nelze po žalované požadovat procesní postup vedoucí k doplnění dokazování.

Ani poslední žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal. K žalobcově argumentaci, že by neměl být nedůvodně zkracován na svých právech tím, že mu je upíráno využití institutu výjimečného prominutí povinností studenta dle čl. 53 odst. 1 nového SZŘ, odkazuje krajský soud na svou argumentaci uvedenou k žalobnímu bodu č. 4) žaloby v původním znění (str. 6 odst. 2 tohoto rozsudku) a podotýká, že žalobce na tomto právu fakticky zkrácen nebyl, neboť jeho žádost podaná podle čl. 53 odst. 1 nového SZŘ, byla posouzena podle čl. 41 starého SZŘ. Žalobce namítá nepřiměřenou tvrdost napadeného rozhodnutí, kterou vidí v závěru žalované, že žalobce měl místo výjimečného prodloužení studia požádat o přerušení studia, a formalistický postup žalované na úkor proporcionality při rozhodování o zaručeném právu na vzdělání. Krajský soud k uvedenému shrnuje, že úvaha žalované obsažená v odst. 1 str. 3 napadeného rozhodnutí, kterou uzavírá žalovaná shrnutím, že byl-li žalobce schopen vyhodnotit své psychické obtíže a vyhledat odbornou lékařskou pomoc, mohl být schopen také podat žádost o přerušení studia, je správná úvaha, která je zcela v pravomoci žalované, vychází z vyhodnocení tvrzení žalobce uvedených v žádosti a z obsahu přiložené lékařské zprávy a je v souladu se základními principy logického uvažování. Krajský soud zdůrazňuje, že v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí je oprávněn do úvahy správního orgánu zasahovat, resp. tuto nahrazovat úvahou vlastní pouze v případě, že úvaha správního orgánu je v rozporu s podklady rozhodnutí nebo v rozporu se zásadami logického úsudku. V posuzované věci se tak nestalo a předestřenou úvahu žalované nelze označit ani za nezákonnou ani za nepřezkoumatelnou.

S ohledem na nedůvodnost uplatněných žalobních bodů krajský soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20. března 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu